

alle sammen. Skulde man nu bryde ud? Skulde man nu af Hensyn til litterære og religiøse Standpunkter vise sig som ikke at være Venstremænd, som ikke at være frisindede Mænd? Det synes jeg at Folketinget paa ingen Maade maatte eller burde gaa med til. Men allermest af den Grund, at just gennem at tage Standpunkt, som de to ærede fynske Medlemmer anbefalede Folketinget at tage, just derigennem vilde vi komme til at paatage os en Kaution for alt, hvad Forfatterne og Kunstnerne frembragte, naar de en Gang havde faaet Plads paa Finansloven. Det er ikke og har aldrig været Meningen med, at Staten yder Understøttelse til en Kunstner. For at tage det Eksempel, som det ærede Medlem for Assens fremdrog, saa tildele vi litterær Understøttelse til Holger Drachmann, d. v. s., vi bede Danmarks største Lyriker om at modtage Statsunderstøttelse — vor største nulevende Lyriker og maaske den største, vi nogen Sinde have haft. Naar han bliver en historisk Person, ville alle de Mangler, der kunne klæbe ved ham, synke ned som døde Slagger, ligesom de Angreb, der ere rettede paa ham med Føje eller uden Føje. Han vil staa som en af de betydeligste Figurer i vort Aandsliv, og det vil da have været en Ære for Staten, at være optraadt over for ham paa en anden Maade end den, som den optraadte paa over for den sidste store Lyriker, vi have haft, Johannes Ewald.

Da jeg en Gang har Ordet, vil jeg ogsaa gerne gøre en Indsigelse mod en anden Udtalelse af det ærede Medlem for Middelfart (Lohmann). Jeg tror, at paa det første Punkt, jeg har berørt, vil jeg have almindelig Tilslutning — paa det sidste synes jeg jo ikke at have det. Jeg kommer ogsaa der til at gøre en Smule Indsigelse mod det ærede Finansudvalg. Det synes nemlig at være en Antydning fra Finansudvalgets Side, at der købes for faa Billedhuggerværker og for mange Malerier til vore Samlinger. Det sidste skal jeg aldeles ikke bestride; det kan saamaend godt være, men at det efter min Mening vilde være overordentlig betænkeligt, om man søgte at drive Billedhuggerkunsten ind paa en Drivhuskultur for at skabe Værker, beregnede paa Museer, er mig ganske klart. Billedhuggerkunsten er efter sit Væsen bestemt til at træde frem i bestemte Formaalets Tjeneste som Pryd for vore Bygninger, som Mindesmærker og som Udsmykning af offentlige Bygninger, men derimod ikke til at skabe Værker, som ophobes i et Museum. Og den, der

vil gaa igennem, hvad der er købt for Statens Regning af Billedhuggerværker til Statens Museum for Kunst, og ser paa det med nogenlunde Forstaaelse og Interesse, vil sikkert ikke finde, at det, der er, er den værdifuldeste Bestanddel af Museet. Jeg vil derfor gerne lægge et stærkt Ord ind for, at Finansudvalget ikke paa et senere Tidspunkt skulde øve et stærkere Pres paa Ministeren, for at han skulde bevæge Museerne til at forandre Holdning i dette Stykke.

Høegh-Guldberg: Over for det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ønsker jeg at gøre en kort Bemærkning. Jeg kan med Hensyn til, hvad der er sagt om Kirken i Aarhus, ganske slutte mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt, men skal supplere det med et Par Bemærkninger. Det nordre Sogn, som skulde deles, har for Tiden 25,000 Beboere, men naar man tager Hensyn til, at Aarhus i de sidste 10 Aar fra 1890 til 1900 er steget med 17,000 Indbyggere nemlig fra 33,000 til 50,000, saa har dette Sogn, inden denne Kirke bliver bygget, rimeligvis over 30,000 Mennesker og vil altsaa være endnu mere voluminøst end i dette Øjeblik, og de andre Sogne ville være stegne i samme Forhold; saa den Inddeling, i 3 Sogne paa 16,000 Indbyggere, det ærede Medlem udtalte sig om, og hvorefter man skulde kunne undgaa at bygge en Kirke til, vil ikke kunne realiseres.

Naar der blev sagt, at der i Aarhus ikke var nogen virkelig Interesse for denne Sag, modsiges det ganske bestemt ved, at der i Byen er indsamlet op mod 100,000 Kr. i dette Øjemed. Det er ikke saa let at indsamle 100,000 i en By, hvor der ved Siden af er adskillige andre Indsamlinger i Gang. Og disse 100,000 Kr. ere ikke indkomne i nogle ganske faa store Beløb men delvis i en stor Mængde Smaaabeløb, som tilstrækkelig dokumentere den af Trangen baarne Interesse. Det ærede Medlem gjorde dernæst den Anke over for Aarhus Præster, at de ikke vilde begrave om Søndagen. Det er mig ubekendt, saa det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg skal blandt flere nævne et bestemt Bevis for, at Aarhus Præster ikke have ladet det mangle paa Arbejdervenlighed. Thi netop i dette store Sogn i den nordlige Del af Byen ligger en Forstad, Kristiansbjerg; en ren Arbejderby med langt til Domkirken; derude har en af Kirkens Præster, Pastor Lindhardt, uden noget som helst Vederlag